

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

20. Aliæ quæstiones de lure patronatus diluuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

cum vacans, exceptis patronatibus, super Cathedralibus ecclesiis competentibus, & exceptis alijs, que ad Imperatorem, & Reges, seu Regna possidentes, aliosque sublimes, ac supremos Principes, sive Imperij in dominij suis habentes, pertinent, & que in favorem suorum generalium concessa sunt, in totum prout, us abrogata, & irrita, cum quasi possessione inde secuta intelligantur. Beneficiaque huiusmodi, tanquam libera à suis collatoribus conferantur, ac promotiones huiusmodi plenum effectum consequantur. Ex quibus Concilij verbis manifeste perspicitur, quoniam patronatus abrogati; videlicet eos, qui privilegio ante Concilium impetrati possidebantur.

Quo ad secundam questionem Covarruvias in Regula, Possessor mala fidei par. 2. §. 11. numer. 8. testatur communem esse sententiam, Ius patronatus posse præscribi: sed dubie questionis est, quæ annorum spatium ad præscribendum sit necessarium. Idem Auctor tradit, quosdam sentire, inter præsentem quidem, decem annorum; inter absentes viginti annorum spatium requiri. Alios vero docere, cum inter præsentem, tum inter absentes, quadraginta annorum tempus esse necessarium: quod Ecclesiæ interest, veniat necne Ius patronatus in huius, aut illius hominis potestatem. Nam si potenti viro parum ecclesiæ studioso, parum pio, & minus ecclesiæ grato, & benevoluo Ius patronatus quærat, damno afficietur Ecclesiæ. Federicus, Decius, Alexander, Lambertinus, & alij huius fuere sententiæ, quam & refert, & sequitur Covarruvias loco citato. Quod quid sit, Concilij Tridentini paulo ante citatum Decretum, oportet hac in parte servari.

Duodecimo quaeritur, An privilegium Ius patronatus obtineri queat? Vna est omnium opinio, Romani Pontificis beneficio posse obtineri: qui alicui potest hoc privilegium concedere, siue quia de Ecclesiâ, & Republica Christiana sit benemeritus, siue quia futura eius in ecclesiâ merita sperentur: tametsi ædem sacram non fundaverit, extruxerit, vel dotaverit. Inferiores vero Antistites hoc privilegium tribuere nequeunt ei, qui ecclesiam non fundavit, nec extruxit, nec dotavit. Et cum Synodus Tridentina talia privilegia sustulerit; si Romanus Pontifex ea quibus concederet, clausulam opponeret qua Concilij auctoritati derogetur, ratum, & firmum privilegium haberetur.

CAP. XX.

Alia quaeritur: res de Iure patronatus diluuntur.

Quaeritur primo Quotplex ius in ecclesiâ Patronus acquirat? Respondeo, quadruplex, vnde versus apud Glossam in c. Nobis, de Iure patronatus.

Patrono debetur honor, onus, emolumentum. Præsentis, Præsit, Defendat, aliarum egenus.

Quorum verborum sensus hic est: Patronus Ius patronatus habet in ecclesiâ honorem, quia potestatem habet nominandi, & offerendi Clericum ad beneficium promovendum. Item præcipuum obtinet in ecclesiâ locum in sedendo, & in supplicationibus, & Conventibus, publicis. Et primo omnium pacis osculum datur, & interdum aliquid donum offertur. Habet item onus, quia ipsius est ecclesiâ protegere, dotem, & bona eiusdem ecclesiæ tueri. Quod si forte ipse, aut filij eius ad summam inopiam, & egestatem devenerint, ecclesiæ à se fundatæ bonis sublevari, ac sustentari debent, c. Quicumque, 16. quæst. 7. c. Nobis de Iure patronatus.

Secundo quaeritur, Quis honor in procedendo sit, qui dicitur patrono deberi, in c. Nobis, de Iure patronatus, c. Piamensis, 16. quæst. 7. Glossam c. Piamensis, intelligit honorem, quo patronus vna cum Clerico quem nominat, procedit ad episcopum, vt ab eo instituitur.

Abbas in c. Nobis, de Iure patronatus n. 5. interpretatur honorem, quo patronus excipitur, cum ad ecclesiâ venit. Et enim obviam procedit Rector, siue præfectus ecclesiæ cum Clericis, & cum comitatur, ac deducit vsque ad ingressum in ædem sacram, cum Rex est, vel Princeps, aut illustri Patronus. Sic, inquit, est consuetudine receptum Venetijs, ubi cum Dux ad ædem S. Marci sacram, in quo Ius patronatus habet, venire solet, à Primicerio vna cum Canonis obviam procedenti excipitur honorifice, atque ad templum vsque adducitur. Sic ille.

Tertio quaeritur, Quando ecclesiâ patrono ad inopiam redacta debeat alimenta? Respondeo, cum Glossa c. Quicumque 16. quæst. 7. & Abbate c. Nobis, de Iure patronatus tunc debere, quando patronus ad summam egestatem devenit, qui necessarijs vitæ subsidijs indigeat, & ecclesiæ ita bona suppetant, vt omnibus necessarijs in pensis deductis, aliquid superfit. nam in primis ecclesiâ debita ministris stipendia solvere cogitur, deinde impendit quidquid est necessarium ad cultum divinum, & ad cultum reficiendum, muniendum, & conservandum: de eo quo superest, Patrono indigenti alimenta præbet. nam part ratione Libertas patrono alimenta debet. l. si quis à liberis. §. Alimenta ff. de lib. agnoscent. Obijcies, Ecclesiâ ex bonis, que sibi supersunt omnibus ad extremam inopiam redactis subvenire debere: ergo nullum in hoc privilegium patronus habet. Respondet Abbas cum Glossa loco citato prius, & abundantius ecclesiâ patrono debere succurrere, quam cæteris indigentibus. Item pauperes actionem non habent contra ecclesiâ. vt notat Glossa, capit. Si eubi, distict. 17. & capit. Exigent 1. quæst. 7. sed auctoritatem, & officium iudicis implorare queunt: at patrono indigenti actionem Canones, & iura concedunt.

Quarto quaeritur, Quot modis possit Ius patronatus in alterum transferri? Respondeo Glossa in c. Piamensis, 16. q. 7. quatuor modis: donatione, permutatione, venditione, & testamento, siue iure hæreditariæ successions. Sic etiam Inno. in Rubrica, de Iure patronatus.

Quinto quaeritur, Quo pacto tale ius possit donatione transferri? Respondeo, sic donari potest, aut laico, aut ecclesiæ, Cœnobio, seu Monasterio, Collegio, vel Seminario vel Clerico, nomine & iure ecclesiæ, aut dignitatis, cui præest. Si laico donetur aut etiam Clerico causa ipsius, non ecclesiæ, donatio non valet sine episcopi consensu, ne ecclesiæ Ius patronatus transeat ad hominem suspectum, vel minus gratum ecclesiæ. sic Hostiensis, Ioann. Andreas, & Archidiaconus teste Panormitano in ca. illud, de Iure patronatus, quamvis Innocentius, & alij vt idem ait Panormitanus, oppositum senserint in eo capitulo. Si ecclesiæ, vel clerico nomine, & iure ecclesiæ detur, donatio valet etiam sine vilo consensu Antistitis, vt habet constans omnium opinio in capitulo. Nullus. §. capit. Ex insinuatione. capit. Illud. capit. Cum saculum, de Iure patronatus, & expressim in cap. 1. eod. titulo. in sexto habetur, eam donationem subsistere. & cap. illud, de Iure patronatus, dicitur, [Religioso loco Ius patronatus conferendi libertatem: habeat patronus facultatem:] Obijcies oppositum haberi in c. Quod autem. §. c. Nullus. De Iure patronatus, Respondeo cum Glossa, cuius sententia est communi consensu recepta, in his capitulis, solum constitui, patronum non posse conferre ecclesiâ etiam Monasterijs, aut Collegijs Clericorum absq; episcopi consensu, quod attinet ad proprietatem vel titulum, non autem quod spectat ad Ius patronatus. Porro episcopi consensus sufficit expressus, vel tacitus, puta (sicut iura loquuntur) per ratihabitionem. Deinde satis est, si ad donationem, vel statim accedat eiusmodi consensus, vel ex intervallo temporis, vt puta, si donationem ante factam episcopus ratam, & acceptam habeat.

Sexto quaeritur, An sit necessarius episcopi consensus in donatione, qua vnus patronus alteri patrono socio suo ius remittit? Duæ sunt opiniones, vna affirmantium

in qui-

in quibus est Hostiensis, Ioan. Andreas, & Panormitanus Curtius item & alij in c. ex insinuatione. de Iurepatrona. quos producit Lambertinus lib. 1. de Iurepatronatus par. 2. qu. 2. art. 12. Ea nimirum illi ratione mouentur, quod remittere Ius quod quis habet, idem sit, quod donare. c. Venient. de testibus, sed ad donandum laico Iuspatronatus requiritur assensus Episcopi: ergo & ad remittendum. Item, quia non solum requiritur assensus Episcopi, ne Iuspatronatus transeat ad hominem Ecclesie ignotum, inuisum, vel suspectum; sed etiam, ut omnis fraudis occasio praecidatur: saepe enim ficta est emptio, & simulata donatio.

Altera est opinio negantium, Glossae, Antonij, & Cardinalis, & ipsius Lambertini locis supra citatis, quorum ratio est, quia non instituitur nouus patronus, sed ius quod penes duos erat, penes vnum permanet. Deinde, quia nihil damni Ecclesiae patitur, tunc enim Iuspatronatus non transfertur in aliquem Ecclesiae ignotum, inuisum, aut suspectum hominem, cum donetur alteri patrono socio iam antea Ecclesiae noto, grato, & accepto. Haec opinio est admodum probabilis, & vt Abbatis verbis vtat, maxime consentanea aequitati.

Septimo quaeritur, An in permutatione requiratur etiam Episcopi assensus? Respondeo, requiri, si in permutatione Iuspatronatus in laicum transferatur: secus vero, si in Ecclesiam, aut Clericum nomine Ecclesiae. Animaduertendum vero est, patronatum, cum sit ius quoddam rei spirituali coniunctum, commutari non posse cum re, vel iure temporali, hoc est, rei spirituali annexo, vt constat ex c. ult. & c. Ad quaestiones. de rerum permutatione.

Octauo quaeritur, Quomodo ius patronatus vendi queat? Respondeo, in primis, per se vendi non posse absque simoniae labe. Porro tum per se vendi videtur, vel quando venditur separatum, & diuisum à re, in qua constitutum est: vt si patronus venderet ius, quod habet nominandi Clericum, abique fundo, agro, villa, vel possessione, in qua est patronatus: vel quando quis ius patronatus venderet vna cum ea re, sed plus pretij exigeret, & acciperet pro ea re, quia in ea haeret Iuspatronatus. Simoniae enim crimen admittitur, cum quis vendit calicem, vestem, aut rem aliam sacram maiori pretio, ob id quod sacra sit, aut si vendat sepulturae locum amphiori pretio, ex eo quod locus ille ius habeat sepulturae sacrum. Ius tamen patronatus vendi potest cum vniuersitate rei in qua est constitutum, videlicet, cum villa, castro, hereditate, do: ali fundo, vel alia re, quae non singula corpora, sed corporum vniuersitatem, hoc est, aliqua iura contineat: dummodo nullum maius pretium pro ea accipiat, eo quod Iuspatronatus habeat. c. Ex litteris, §. cap. Cum saculum, de Iurepatrona. Dicitur Iuspatronatus vendi cum vniuersitate rei, quia venditur cum tota ea re, in qua est vniuersitas. Vniuersitas vero in praesenti loco intelligitur, cum res aliqua non solum est particularis, sed continet in se non tantum corpora rerum, sed etiam iura vniuersitatis. Abb. in cap. ex litteris. de Iurepatrona. n. 10. §. 11. & cum ea res ex toto in emptorem transit, transferuntur quoque seruitutes, onera, iura, & actiones ad eam pertinentes. Patronatus enim non cuiuscunque rei certa inest, sed rei vniuersitatem bonorum habenti: velur, villae, castro, Monasterio, ecclesiae, Conuentui, Seminario, Ciuitati, Prouinciae. Haec enim habent iura vniuersitatis. Si quaeras, An hereditas contineat vniuersitatem? Continet, quia hereditas est quid vniuersum. l. bonorum. 2. ff. de verb. signif. §. l. hereditas. ff. de petis. heredit. Si iterum roges, An omnia bona alicuius vniuersitatem contineant? Innocent. & Ioannes Andreas cap. ex litteris, de Iurepatrona. negat: At Abbas in eo capit. nu. 12. affirmat & probat ex l. bonorum. 2. ff. de verb. signif. Quaeras, An tuto res cum patronatu vendatur, cum quis ita vendit: vendo tibi villam, aut, vendo castrum, & Iuspatronatus, quod in eo habeo; aut sic, vendo tibi villam, aut castrum cum omnibus, quae in eis in sunt seruitutibus, oneribus, & actionibus: vel sic, vendo tibi vil-

lam cum Iurepatronatus ad eam pertinente. Quidam negant huiusmodi venditionem valere, quia tunc venditur etiam Iuspatronatus, quare isti volunt, solum fas esse sic pacifice vendi tibi villam, aut castrum Cornelianum. Alijs vero videtur, tuta conscientia venditionem hanc fieri posse; dum modo venditor in animo non habeat vendere Iuspatronatus: In foro tamen iudiciali, venitio haec tanquam simoniae labe infecta, irrita, & inanis censetur: nam venditor ex suis verbis Iuspatronatus vendidisse credetur.

Nono quaeritur, qua ratione Iuspatronatus successione, vel testamento in haeredes transferatur? Quidam senserunt transire tantum ad haeredes sanguinis seu communis, & veta sententia est, transire ad quoslibet haeredes etiam extraneos. Glossa in cap. filijs. 16. q. 7. & Abbas in cap. 1. de Iurepatrona. Item Glossa in cap. 1. de Iurepatronatus, communi consensu approbata, docet Iuspatronatus ex aequo, siue in solidum ad quemlibet haerodem transire, etiamsi non sint haeredes ex aequa portione instituti: quia iura quae sunt incorporalia, diuidi nequeunt, vt innuitur in l. si sepulchrum. C. de Religio. §. sumptibus funerum: S. c. enim caeterae seruitutes indiuidue transiunt ad singulos haeredes, l. stipulationes. ff. de verbo. obligatio. Et l. Viuine. ff. de seruit. dicitur: [Seruitus est vna, si in re alius, aquaductus, diuisionem non recipiunt.] quamuis vltus fructus diuidi queat, vt habetur in l. 1. §. si vltus fructus. ff. ad legem Falcidiam. & l. vltus fructus. 2. ff. de usufructu, ubi sic est: vltus fructus, §. ab initio pro parte indiuisa, vel diuisa constituitur. Si tamen vnus sit haereditarius in re certa cum vnus sit haereditarius, cuius patronatus inhaeret, ad eum tantummodo haerodem pertinet.

Ex his peti potest, cuiuslibet haeredi contineat, vt Glossa loco citato notauit, omnes patronatus effectus, praeterius nominandi, quod ita manet apud omnes commune, vt vnus per se tantum nominare non possit, sed omnes communiter, quia ius nominandi diuidi nequit. Si igitur singuli haeredes sint ad egestatem redacti, quilibet eorum debet ex illius Ecclesiae bonis sustentari: quilibet item in ea ecclesia praecipuum locum habet, at non quilibet eorum ab alio nominat, sed omnes communiter. Dubitabit aliquis, An haeredes patroni conuenire possint, pacifice inter se, vt alternatim, siue vicissim nominent? Respondeo, cum Glossa loco citato, posse: hoc modo nempe, vt vnus eorum semel nominet, alter alias, & sic deinceps: quae Glossa & aliorum sententia nunc est approbata in Clem. Plures, de Iurepatrona. Item si Iuspatronatus habeant in diuersis Ecclesijs, inter se conuenire queunt, vt vnus eorum nominet Clericum ad vnam Ecclesiam, alter ad aliam. Ita Panormitanus in cap. primo. de Iurepatronatus. Quaerit rursum aliquis, An Iuspatronatus transeat etiam ad haeredes extraneos ex testamento institutos? Respondeo, transire, cap. Cum saculum, de Iurepatrona. Abbas in cap. 1. de Iurepatronatus, num. 2. & caeteris. Transfertur quoque non solum in haeredes maiculos, sed etiam in foeminas, Glossa in cap. quoniam inuistiuram. 16. qu. 7. Abb. in c. 1. n. 2. de Iurepatro. quare si filia est, vna cum fratre haereditate, succedit aequae ac frater. Ius igitur patronatus sequitur hereditatem: ac propterea si filius non est haereditate, quia repudiavit hereditatem, non succedit. Fedric. cons. 3. vnde vbi solus primogenitus succedit, caeteri filij à iure patronatus excluduntur. Similiter, & filia à patre dotata, vt hereditate cedat. Ex quo fit, vt si pater filio in certa re instituit extraneum haerodem vniuersalem faciat, Iuspatronatus in extraneum, non in filium transferatur: transit enim cum vniuersitate rerum, quam hereditas continet. Ita sensit Panormit. in cap. 1. de Iurepatronatus n. 2. Demum quis quaerit, An in Iurepatronatus succedant haeredes per stirpes, an per capita? Vetus multorum opinio fuit per capita succedere: sicut vult Ciuili, in bonis libertorum patroni succedunt. Innocentius tamen, & Hostiensis quos sequitur Abbas c. 1. de Iurepatronatus n. 5. docuerunt, haeredes per stirpes, non per capita succedere, & ita constitutum est

in Clem.

in *Clemen. vlt. de iure patronatus*. Finge tibi Titio tres filios successisse, Caium, Sempronium & Seium: quibus vita fundis, ex Caio vnus est nepos relictus, duo ex Sempronio, ex Seio quatuor, tunc in iure patronatus, quod Titio vnus instituit, succedunt duo filij Sempronij, non tanquam duo patroni, sed tanquam vnus tantum, & quatuor filij Seij similiter tanquam vnus: qui succedunt non vt suas personas parentum hereditatem adit, tamen si possessionem nactus non sit, ius tamen patronatus, quod est in hereditate constitutum, acquirit.

Decimo queritur, An ius patronatus legari ex testamento possit? Respondet Panormitanus in *c. Cum saculum. de iure patronatus*. Ioannem Andream fecerit, posse, quia ius patronatus donari inter viuos potest: ergo & testamento legari. Quæres, An si legetur laico, necessario requiritur Episcopi consensus? Respondeo, Feder. *conf. 3.* sensisse, posse legari sine Episcopi consensu: At communis est opinio, requiri Episcopi consensum, sicut etiam requiritur, cum laico donatur: non tamen, si Ecclesie legetur. Panorm. loco citato. Sed satine erit, inquires, si Episcopi consensus testamento antea facti succedat? Quidam in *c. Cum saculum, de iure patro.* senserunt, legatum sine consensu Episcopi factum, nullius esse momenti: at Panormitanus loco predicto satis esse affirmat, si Episcopus ex interuallo tempotis, etiam post mortem testatoris consentiat, & hoc est verius causa, & fauore Ecclesie: sed antequam Episcopi consensus accesserit, ius patronatus consistit penes heredem; quia sola voluntate laici huiusmodi ius non potest ad alium transferri: & iura tantum permittunt, vt transferatur in filios & heredes, non autem in legatarios, vt ait Abbas.

Vadecimo queritur, An ius patronatus possit in alium locatione transferri? Respondeo, minime, quia iure & ratione locationis, conductor, rei dominium directum, vel vtile nequaquam acquirit: ac propterea ius patronatus in ipsum non transit.

Quoddecimo queritur, An possit patronatus in feudum dari, aut emphiteusim? Respondeo, posse vt habet communis Doctorum sententia in *c. Cum saculum, de iure patronatus* & *Glossa in c. vlt. de concess. prebende*: nequit tamen dari nisi cum vnueritate ipsa rei, in qua est patronatus constitutus. Nam sicut vna cum ea re vendi iure potest, sic etiam in feudum dari, vna cum vnueritate, cui inest, ea enim feudo data, datur quoque ius patronatus: sicut enim rei venditæ dominium directum in emptorem transit, sic vtile dominium in feudatarium: ergo patronatus ius, quod est quoddam rei commodum, in feudatarium transfertur.

Decimo tertio queritur, An patronatum vna cum re in qua est, creditori dare quis pignori queat? Quidam affirmant, alij negant, vt videre est apud *Glos. cap. vlt. de concess. preb.* Innoc. Hosti. & *Glossa* id fieri posse negant. Quoniam si id fieret, Ecclesia damno afficeretur, quia ex vna parte debitor iure suo vt non posset, nempe Clericum nominando, si hoc ius in creditorem transfereat, ei pignori datare, in qua est patronatus. Ex altera parte creditor quoque nominare non posset, cum pignore vt licite non possimus: nisi de hoc expressim conuenerimus. *l. Sed an vna, ff. de pignori. actio.* Item, eo ipso quo tali iure, & fructu pignoris creditor vteretur, debiti quantitas minui deberet, & fructus in sortem computandi essent. Nam licet creditor rem pignori acceptam locare queat, *l. Creditor ff. de pign. act.* fructus tamen in sortem computat. Nihil igitur mirum est, si ius patronatus in creditorem cum pignore non transeat, nam seruitus quandoq; inutilis est, *l. Et fundo, ff. de seruitu.* Hoc autem quod diximus, etiam locum habet, si episcopi consensus accedat, neque enim propria ipsius auctoritate id fieri potest.

Decimo quarto queritur, An ius patronatus in fisco saecularem transeat, patroni bonis omnibus Ecclesie ob crimen eius publicatis, & fisco additis? Quidam affir-

mant, vt *gl. in c. filijs. 16. q. 7.* & *Ioan. Andr. Abb. Cardinal. in c. cum laici. de iure patronatus §. Ipse, vlt. nu. 65.* Quod probant, quia sicut vna cum vnueritate, donatione, legato, aut venditione, patronatus in donatarium, legatarium, aut emptorem transfertur, sic etiam patroni rebus in fisco transeuntibus, patronatus transeat ipso iure creditur. Et idem inquirunt, iuris est, si ius patronatus in re aliqua certa institutum sit, & ea res ob heresim, vel crimen læsæ maiestatis, vel ob quoduis aliud delictum publicetur.

Alij vero negant, vt *Glossa sibi contraria in Clem. Pastoralis. de sent. & re iudic. & Archidiaconus in c. filijs. 16. q. 7. Antonius, & alij in c. Cum laici, de iure patronatus* hac ratione adducti, quod ius patronatus Ecclesie auctoritate obtinetur, rei spiritali coniungitur, Canonum institutione firmatur: ergo fisco saecularis, hoc est, Imperator, Rex, Princeps, vel Respublica illud auferre, & sibi sumere non potest. Quare, inquirunt, patroni bonis ob crimen ad fisco saecularem translatis, Ecclesia manet omni patronatus iure, & seruitute immunis, ac libera. Alij distinguunt: aut fisco est Ecclesie, aut laicorum Principum: si primum, ad eum transit patronatus: si secundum, Ecclesia sit patronatus iure libera, quoniam ad fisco non transit: horum opinio eadem esse videtur, quæ secunda: nam tota quæstio est, an transeat ad fisco civilem & saecularem. Probabilior autem videtur prima sententia, quia res cum suo onere, seruitute & actione ad possessorem iure transfertur. Secunda autem sententia in hoc locum habet, quod Princeps saecularis directe, & per se nequit priuare patronum iure patronatus ob delictum: cum ius patro. habeat ab Ecclesia laicus. Sic Abbas in *cap. cum laici de iure patronatus*.

Decimo quinto queritur, An patronus possit censum, seu pensionem alienam exigere ratione patronatus? Respondet Panormitanus in *cap. Prætorum. 2. de iure patro.* nihil posse exigere præter id, quod Canones concedunt. Quo fit, vt si in ipsa fundatione, extructione, vel donatione Ecclesie aliquem censum, seu pensionem sibi patronus reseruet Episcopi consensu, eam exigere, & accipere queat, quoniam id quoque Canones concedunt, dummodo ab initio Episcopi consensus accesserit: velut si patronus ex fundo, vel prædio aliquos fructus sibi retineat, vel certos cercos, sibi quotannis soluendos. Si roges, An patronatus possit in aliquo alio iure consistere, præterquam in potestate Clericum nominandi? Respondeo, posse initio enim potest patronus cum Ecclesia, & Episcopo conuenire, ita vt se expressim abdicet iure nominandi, & tantum sibi retineat, vel certam aliquam pensionem pecuniariam, vel aliquos fructus, vel certos cereos in singulos annos sibi soluendos, vel deniq; primum, ac præcipuum in Ecclesia locum. Verumtamen nisi expressim nominandi iure cedat, id sibi reuerſale re ipsa videtur, & creditur.

CAP. XXI.

De iure quod Patronus habet nominandi, offerendi, & præsentandi Clericum, vt in Ecclesia, vel beneficio instituat.

Sciendum est, in patronatu tres interesse personas: patronum, cuius est Clericum nominare: & Clericum, qui nominatur, & offertur, ac præsentatur Episcopo: & Episcopum, qui Clericum à patrono nominatum, & oblatum instituit.

Primo queritur, An liceat patrono Clerico seipsum nominare, & præsentare? Respondeo, minime. *cap. Per nostras, de iure patronatus*. vbi dicitur: *Nullus se potest ad personatum alicuius Ecclesie præsentare, quantumcumque sit Clericus idoneus, & quibuscumque studijs, & meritis aduocatur*: sicut etiam is ad quem spectat collatio dignitatum, seipsum Præfectum creare non potest. *cap. vltim. de iustit.*

& ita